

אבא ביקש ממוני לעלות על שולחן נבואה (היהתי לבוש עדין ב"בגד האוהל") וקרأتي בפניהם את הצהרת בلفור... לא בטוח שהבינו.

אחרי זמן-מה נסונו האנגלים ולפי הסכם באו במקומם הטרופטים (כאשר באו האנגלים התגלה לנו שעוניים עונדים על היד, שאפשר ללבוש מכנסיים קצרים, ואת השפם מותר לגלח).

פרנק, פקידו של הברון רוטשילד, הגיע עם הצבא הטרופטי. נפגש עם חברי הוועד, אני היהתי אז בוועד המושבה נציג הנוער - ועשינו איתו סיבוב לאורד הרחוב, כדי שיתרשו מהמצב במושבה. שיחה חופשית לא יכולנו לנחל אותו, שפטו היה צרפתית.

בחורף בא שוטר מטבריה וחיפש את הארכיוון שהשאירו התורכים. צריך היה להעבירו חזרה לטבריה, לשולטון החדש. יצאוו לשם עם המטען הזה על שתי עגלות, דוד אנטלר ואני, הורדנו הכל בטבריה, בבית החולים האנגלי. והנה מזמינים אותנו למשרדים ושוואלים: כמה יש לשלם לכם? פעם ראשונה שמענו דבר כזה. לא ידעת מה לומר. דוד לא התבבל ויצאוו משם ברכוש.

בדרכ הביתה בלילה, בגשם שוטף, מצאוו מחסה באוהל בדואי והתחממו באש התמיד הדולקת באמצע האוהל.

אחרי המלחמה החליטו ההורים לעבר לירושלים כאשר קיבל אבא משרת מורה ב"בית חינוך לעורירים".

הסיבה הייתה אפשרות לימודים לילדים הצעיריים, אורח ותרצה. תמר גם היא הייתה בירושלים, מאושפזת בבית חולים. בגיל עשרים וארבע נפטרה שם. לימים בנו ההורים בית בתלפיות וגרו בו עד שנות השלושים, כאשר עברו לנחל.

התחלנו תקופה חדשה. מכורתי זוג אחד של שוררים, זוג אחד השארתי. ליתר בטחון. עם הניך סנדLER, איש מטולה ששימש כמתווך ותמיד סמכנו עליו, נסענו לכאפר שיבעה על החרמון לחפש פרדות.

היו שם הרבה פרדות עם סימון צבאי תורכי על פרסוטיון, שאוותן אספו העربים בדרך הנסיגה של התורכים. קניינו זוג פרדות, אחת מהן הייתה עוררת